

det var flogeft ikke at gjøre Forsøg paa at hævde Søen. Jeg tror derfor meget lidt paa, at man — med mindre man vil have et Bisaa — vil søge Kamp ude paa Søen med vore Skibe, og det Første, der efter min Tro vil ske, naar en overmægtig Sømagt vil overfalde os, er, at den iforveien, og længe før Transportskibene komme frem, vil lade sine store Skibe og søge de danske Skibe, hvis de, hvad der er høist usandsynligt, skulde være i Søen, og luffe dem godt og forførelig inde, og først naar dette er sket, ville de øvrige Begivenheder komme til at udvikle sig paa naturlig Maade. Jeg kan derfor heller ikke paa nogen Maade være med til at anse en saadan extraordinary Udvikling af Flaaden for at være nødvendig eller hensigtsmæssig, ja, jeg vil sige ogsaa her: jeg betragter den som farlig. Naar en lille Stat vil blive uangreben af de større Magter, maa den ikke friste dem, hævden ved indre Splid og Riv eller ved Krigslyster eller Lignende, til at beskæftige sig med den. Naar en lille Stat skaffer et Krigsmateriel tilveie, som med Lethed kan finde sin Anvendelse under en Krig, kommer naturlig det Spørgsmaal frem, om det dog ikke under visse Eventualiteter kunde være rigtig at sikkre sig imod, at disse Vaaben blive anvendte mod En. Nu tror jeg ikke, at det i Almindelighed har stor Fare; thi sædvanlig, naar en saadan Krig mellem Stormagter fremkommer, er der saa rig Anvendelse for Kræfterne, at man vel kan tænke sig en Storsmagt lige ved Siden af en mindre Magt, om hvis Sindelag den har Grund til at tvivle, sige: Nei, vi ville paa ingen Maade beskæftige os med den Opgave at gjøre den uskadelig, den er ikke saa vigtig; vi have nu saa meget bedre Brug for enhver af vore Hærdede, at vi ikke kunne opholde os dermed. Smidlertid lader det sig dog ikke negte, at Friidelsen bliver større og større, jo mere man skaffer sig et Vaaben, som man selv maaske ikke vil kunne bruge, men som Andre kunde have Brug for, eller ved hvilket de kunne blive understøttede. Jeg kan derfor ikke negte, at jeg ogsaa i en saadan stærk Udvikling af Flaaden, især en saadan, som de ville, der ikke engang ere fornyede med, hvad der er blevet bragt i Forslag af Regjeringen og Mindretallet, saa langt fra ser noget Gode, at jeg tværtimod piner en Fare deri, og det forekommer mig, at man særlig heri Danmark maa have Opmærksomheden henvendt paa denne Fare, da vi have betalt saa mange Lærepeng, fordi vi en Gang have overset den.

Jeg maa derfor, idet jeg nu skal slutte, reasumere min Stilling derhen, at jeg, hvormeget jeg end beklager det, ikke formaar at stemme for den Forsvarsplan, hvortil jeg her sigter, først og fremmest, fordi den forekommer mig at være finantsielt uoverkommelig og at staa i et skrigende Misforhold til Landets Evner og Landets Krav i mange andre Retninger, og dernæst, fordi den forekommer mig at være politisk ullog og ikke at fyldestgjøre

det, som maa siges at være tilfattet, men derimod let i forskellige Retninger kan berede os Farer, som det ligger i vor egen Haand at undgaa.

Ruben: Den ærede sidste Læser syntes ikke, at den Sag, som nærværende Lovforslag omhandler, er en egentlig Livsag for Danmark. Heri maa jeg være af en anden Anskuelse. Det forekommer mig, at det er den allervigtigste Sag, der i Aar foreligger Rigsdagen, og jeg tror neppe, at der nogenstunde vil kunne blive forelagt Rigsdagen en Sag af større Betydning for Folket og for Landet. Da jeg har anset Sagen for at være af saa stor Betydning, har jeg søgt efter bedste Gode at sætte mig ind i den, og jeg har søgt at danne mig en Mening, og den vil jeg i saa Ord her tillade mig at udtale. Jeg skal ingenlunde komme ind paa nogen Detail, jeg skal fætte mig i Korthed; Detailspørgsmaalene skal jeg overlade til Sagskundschaften. Vi have jo hørt de Sagskyndige udtale sig, og vi ville maaske atter faae Leilighed til at høre dem; men det er nu min bestemte Mening, at det er paa den høie Tid, at vi endelig tage fat paa at gjøre Noget for vort Forsvarsvæsen. I en længere Mæræske have vi efter min Overbevisning aldeles forømt at træffe nogenlunde alvorlige Foranstaltninger til vort Forsvarsvæsens Udvikling og navnlig til at styrke vort Befæstningsvæsen. Det kan efter min Overbevisning ikke saaledes blive ved; vi maa absolut gjøre Noget. Men, uagtet jeg saaledes er en varm Ven af, at der gjøres Noget for vort Forsvarsvæsen, finder jeg mig ingenlunde tilfredsstillt ved det, som man hyder os i dette Lovforslag, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, og hvad jeg navnlig har at anse over i dette Forslag, er Slutningen af § 2, det er det Samme, som de fleste ærede Lædere have anset over. Begyndelsen af § 2 kan jeg godt gaa ind paa. Jeg har ikke det Mindste imod, at der udskrives en Skat paa Indtægt og Formue af 3 Millioner Kroner; men jeg kan ikke gaa ind paa Slutningen eller i det Hele taget paa, at Betingelsen for, at der skal gjøres det Mindste ved Forsvarsvæsenet, er, at en saadan Skattelov først skal være bragt i Orden. Den høitærede Finantsminister udtalte igaar, at det kunde være flere Aar, og at vi maaske aldrig fik en saadan Skattelov. Jeg deler ganske denne Opfattelse; jeg anser en saadan Bevilling, som man betinger af Slutningen i § 2, for aldeles illusorisk; jeg lægger ikke den mindste Vægt paa en saadan Bevilling; thi efter min Overbevisning vilde vi da i en længere Fremtid ikke faae begyndt paa vore Forsvarsforanstaltninger. Jeg vil derimod meget godt kunne gaa ind paa enten Regjeringsforslaget eller Mindretallets Forslag i det andet Thing. Som det forekommer mig, er Forskjellen ikke stor, selv den Hækkfølge, der i Forslagene er med Hensyn til at bringe Foranstaltningerne i Udførelse, er jo